

Από «Τα ψηλά βουνά» στα σύγχρονα σχολικά εγχειρίδια

Όταν ένα έργο τέχνης ή μια ομιλία, μια έκθεση, μια μουσική εκδήλωση κατορθώνουν να αφήσουν πίσω τους ένα απόηχο επιτυχίας, μια διαχρονική συζήτηση και προβληματισμό, τότε σίγουρα πέτυχαν το σκοπό τους.

Μια τέτοια εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στο Δημοτικό Θέατρο, την Κυριακή στις 13 τρέχοντος. Ήταν μια παιδαγωγική, πολιτιστική, ιστορική και πολυθεματική εκδήλωση, με αναφορά στο βιβλίο του Ευρυτάνα εκπαιδευτικού Ζαχαρία Παπαντωνίου, «Τα ψηλά βουνά». Ένα σχολικό εγχειρίδιο της τρίτης δημοτικού που κυκλοφόρησε το 1918, εκατό χρόνια από σήμερα.

Ένα βιβλίο το οποίο γνώρισε δημιουργικούς «οικοδόμους» και αντιμετώπισε καταστροφικούς «εμρηστές», όπως αναφέρει ο Φιλολόγος και Ιστορικός συμπολίτης μας, Δημ. Νάτσιος στο πρόσφατο πόνημά του και το οποίο αναφέρεται η μεγάλη, διαχρονική και θετική συνεισφορά του, αλλά και τον ηυσσώδη πόλεμο από τις κατά καιρούς πολιτικές ηγεσίες, λόγιους και τους θιασώτες της καθαρεύουσας. Γιατί γράφτηκε στη γλώσσα της μάνας, τη δημοτική.

Κεντρική ομιλήτρια η Μαρία – Ζωή Φουντοπούλου, καθηγήτρια Παιδαγωγικής του ΕΚΠΑ, Πρόεδρος του τμήματος ΦΠΨ και Δ/τρια του Μουσείου Παιδείας του ΕΚΠΑ.

Σε μια χειμαρρώδη επαινετική και καταϊγερτική ομιλία της αναφέρθηκε στα πολλή και θετικά που προσέφερε τούτο το εκπαιδευτικό εγχειρίδιο, όπως πως μέσα από τις σελίδες ο δάσκαλος και μαθητής με μια αγαστή και ελεύθερη συνεργασία μπορούσαν να χτίσουν μια κοινότητα αλληλοβοήθειας, συντροφικότητας, αυτοσυντήρησης, του θάρρους, σεβασμού και αγάπης για το περιβάλλον, το θρησκευτικό συναίσθημα.

Ένα βιβλίο από ένα έξοχο Έλληνα παιδαγωγό για ελληνόπουλα.

Δεν ήταν ένα έργο βασισμένο στις νοσηρές νοοτροπίες, τις πολιτικές σκοπιμότητες και τις ίντριγκες των κυβερνώντων, κάτι που γίνεται ακόμη και σήμερα, όπως ανέφερε η ομιλήτρια.

Αντιμετώπισε την πυρά, την απαγόρευση, αλλά και τις αμέτρητες επανεκδόσεις, άλλοτε ως σχολικό εγχειρίδιο και άλλοτε ως λογοτεχνικό ανάγνωσμα.

Στη συνέχεια της εκδήλωσης το κοινό είχε την ευκαιρία να παρακολουθήσει τη διαχρονική εξελεγκτική πορεία της γλώσσας από την ομάδα του Μουσείου Παιδείας του ΕΚΠΑ και αποσπάσματα από τη θεατρική παράσταση «Τα ψηλά βουνά» που παρουσίασε το ΔΗΠΕΘΕ Ρούμελης σε συνεργασία με την ερασιτεχνική ομάδα «Οι νοματαίοι» και την οποία προλόγισε ο Εκπαιδευτικός και Συγγραφέας Γιώργος Σταυρόπουλος.

Την παράσταση έχουν ήδη παρακολουθήσει περισσότεροι από 3.000 μαθητές των σχολείων μας. Μια παράσταση που ζωντανεύει το κείμενο του βιβλίου με τον πιο γλαφυρό, αβίαστο, χιουμοριστικό τρόπο. Μια παράσταση η οποία «διδάσκει» όλα εκείνα στα οποία αναφέρθηκε η ομιλήτρια και έγραψε ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου πριν από εκατό χρόνια.

Την επιμέλεια και την πραγματοποίηση είχαν ο Δήμος Λαμιέων, η Πρόεδρος Μαρία – Ζωή Φουντοπούλου, η ομάδα του Μουσείου Παιδείας του ΕΚΠΑ, ο Σύλλογος Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Φθιώτιδας και η ΕΛΜΕ Φθιώτιδας. Μια εκδήλωση που μας ταξίδεψε στα μαθητικά μας χρόνια και μας έφερε μια στυφή γεύση με τα όσα σήμερα το Υπουργείο Παιδείας επαγγέλλεται.

Νίκος Ταξ. Δαβανέλλος
Δάσκαλος

ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΛΑΤΕΙΑ 2019

Γράφει ο Παν. Γεωρ. Δημάκης, Υπεύθυνος Ιστορικού Αρχείου Δήμου Αμφικλείας Ελατείας • Email: pgdimakis@gmail.com

..... φεύγετε να φεύγουμε έρχεται ο Παπάς με την Αγιαστούρα του και με την Βρεχτούρα του.. *..... ήταν το καλάντισμα των Καλικάντζαρων και των Παγανών, που όλο τον χρόνο απεργάζονται ζημιές στις αγροτικές παραγωγές, μαγαρίζοντας τα αμπάρια και τρομάζοντας τα ζώα. Έτη πολλά στους εορτάζοντες- εορτάζουσες !!! . *

Η πατρίδα μας είναι μεγάλη, όπως και η λαϊκή μας παράδοση, που από άκρη σε άκρη του Κόσμου, με την κατά τόπους ιδιόλεκτο, δίνουν και έδιναν τον τόνο, στις σημαντικές γιορτές, στις μικρές κοινωνίες κυρίως, που ήταν η λαλέουσα, εμπνευσμένη πηγή, που τα αφελή και απλοϊκά εν πολλοίς, αυτά ασμάτια, με την επανάληψη, αποκτούσαν, στίλβουσα λάμψη, χάρη και δύναμη, αποτελούν δε και σήμερα, σημαντικούς, εθνικούς συνδετικούς κρίκους, με το παρελθόν μας.

Από την Ρόδο και το όμορφο Παραδείσι, το νησιώτικο περιβόλι της, όπου οι παραδόσεις είναι ζώσες, ας ακούσουμε τα Κάλαντα αυτά, που χάρη στην πολυιστορική δραστηριότητα, της ακάματης και άξιας κ. Ευαγγελίας Παναή, ταξίδεψαν στο Δ./Δ..Α να πούμεν, ερωτήξασμέν ντους ; κι είπα μμας, πέτε τα ..

Σήμερα είναι τω Φωτώ, που 'γιαζουν οι Παπάδοι, και μες στα στίγια μπαινουνσιν, και λεν τον Ιορντάνη... βοήθεια να τον έχετε τον Άγιον Ιωάννην, που καταδέχτην, ο Χριστός, χωρίς να έχει χρείαν...

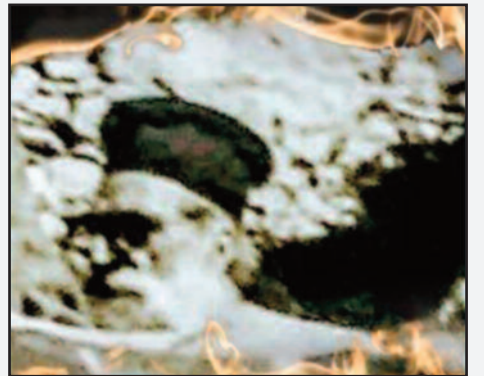
Στήν Γαλιλαία ήτανε, κι ήρτεν να μαρτυρήσει ότι Χριστός βαφτίζεται, σ' Άνατολήν και Δύσην... που πάνω από την πόρτα σας έχει μian Πενιστέρα, ανοίξατε παρακαλώ να πούμεν καλησπέρα !...

Ευχαριστούμε την κ Ευαγγελία Παναή, σύζυγο του εξ Ελατείας κ. Ν. Παννακόπουλου.

Οι αναμνήσεις των χρόνων εκείνων, διεμβολίζουν την άτονη και πτωχή, σημερινή περίοδο, όπου τίποτε περιττό, δεν απολείπει, αντίθετα υπερκαλύπτει και φενακίζει την πραγματικότητα, από την οποία όμως, λείπει η μαγεία, του ελαχίστου, η απλότητα και η κοινωνική προσδοκία,

Ορειχάλκινο αγγείο Αγιασμού, 18ου αιώνα. Σε σχήμα καδίσκου, μεταφοράς υγρών (μπακρατσι), με τοξοειδή κινητή λαβή, με σφυρήλατα, φανταστικά, ζωόμορφα όντα, μέσα σε ελλειψοειδή διάχωρα. (Συλλ. Βυζαντινού Χριστ. Μουσείου Αθηνών)

Ο μακαριστός ιερέας Ελατείας
π.π. Ηλίας Δημητρακόπουλος

Ο μακαριστός Σακελλάριος ιερέας Ελατείας
π.π. Παν. Μαγγανάς.

που τα παγανά κατάφεραν να διώξουν...

Οι δύο μαχαλάδες της Ελατείας, πάνω και κάτω, χωρισμένοι σε δύο επικράτειες, για τον Αγιασμό, από τους δύο ιερείς, τον π. π. Παναγιώτη Μαγγανά και τον π.π. Ηλία Δημητρακόπουλο, με το Σταυρό και το ματσάκι του Βασιλικού στο χέρι, περιέτρεχαν τροχάδην, ρύμες και οδούς, αγιάζοντας διαβάτες, καταστήματα και σπίτια, ακολουθούμενοι συνήθως, από ένα παιδί, που κρατούσε το δοχείο του Αγιασμού, το μπακράτσι, όπου έπιπταν τα κέρματα, ενώ τα άλλα Φιλέματα, συγκέντρωναν χωριστά.

Οι ιερείς τότε δεν ήσαν μισθωτοί, αλλά αποζούσαν από τα δοσίματα, της κοινότητας, που ευχαρίστως, τούς προσέφερε, τα αναγκαία τού βίου.

www.lamiakos-typos.gr
Η καθημερινή σας έγκυρη online ενημέρωση

